

LBRIS

We know
books

Teodora-Dalia TRIFAN

Fluturi printre stele

Editura PASTEL, Braşov, 2024

cu aceeași tandrețe cu care mi-aș fi dorit să mă îmbrățișeze mama. Și, în timp ce mă las cuprinsă de valuri, îmi imaginez cum voi deveni, în sfârșit, fluturele care zboară liber către soare. Cum mă voi ridica din adâncurile mării și voi străluci pe cer, o stea călăuzitoare pentru cei care au nevoie de lumină.

Scrisoarea mamei e strânsă în pumnul meu, udă și mototolită, dar o parte din mine știe că, într-un fel sau altul, ea o va citi. O va recunoaște în bătaia aripilor mele, în strălucirea stelei care se va ridica pe cer. Mă va lua în brațe și îmi va spune că, în sfârșit, sunt acasă. Însă știu acum, că, odată ce voi deveni și eu, la rândul meu, o stea, amintirile mele cu mama vor fi doar fluturi, fluturi pierduți printre stele...

Iar acesta este sfârșitul poveștii mele, un final al durerii și al rătăcirii. Un final în care, în sfârșit, mă voi regăsi. Și, în acel moment, voi fi liberă.

CUPRINS

CAPITOLUL 1	7
CAPITOLUL 2	13
CAPITOLUL 3	17
CAPITOLUL 4	23
CAPITOLUL 5	29
CAPITOLUL 6	35
CAPITOLUL 7	41
CAPITOLUL 8	47
CAPITOLUL 9	55
CAPITOLUL 10	61
CAPITOLUL 11	69
CAPITOLUL 12	75
CAPITOLUL 13	83
CAPITOLUL 14	91
CAPITOLUL 15	99
CAPITOLUL 16	105
CAPITOLUL 17	113
CAPITOLUL 18	121
CAPITOLUL 19	127
CAPITOLUL 20	133

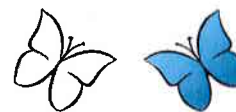
© Toate drepturile sunt rezervate autoarei.

Editat de Editura Pastel Braşov
e-mail: editurapastel@gmail.com
tel: 0733.043.263

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TRIFAN, TEODORA-DALIA

Fluturi printre stele / Teodora-Dalia Trifan. - Braşov :
Pastel, 2024
ISBN 978-606-658-405-0

821.135.1

Când am deschis fereastra în dimineaţa aceea, un fluture s-a strecurat în cameră, fluturându-şi aripile fragile în aerul rece. L-am privit hipnotizată, urmărindu-i mişcările delicate şi haotice, ca şi cum ar fi căutat o ieşire din labirintul invizibil în care se rătăcise. Mi-a amintit de ultima zi petrecută cu mama. În ea se reflecta aceeaşi fragilitate, aceleaşi aripi oboşite de luptă. Şi, exact aşa cum fluturile şi-a găsit într-un final drumul spre lumină, şi ea a plecat, lăsând în urmă doar tăcerea grea şi golul în care acum mă pierd eu.

CAPITOLUL 1

Întotdeauna am văzut fluturii ca pe niște mesageri tăcuți, plini de grație, dar care nu rămân niciodată prea mult într-un loc. Într-un fel ciudat, prezența lor îmi amintește de mama. Totul s-a schimbat într-o zi - o zi de vară, când soarele parcă ardea cerul, iar vântul adia încet prin frunzele copacilor din curtea casei. O văzusem pe mama pentru ultima dată dimineața, dar era deja o prezență distantă, de parcă ar fi fost în altă parte cu gândurile.

Nu am înțeles niciodată pe deplin de ce a plecat, de ce a ales să se depărteze de mine, dar în acea zi am simțit că nu mai e a mea. Era acolo fizic, dar în fiecare gest, în fiecare cuvânt, era ca un fluture prins într-o încăpere, zbatându-se să găsească o cale de ieșire. Poate

că aripile ei erau frânte de prea mult timp, și simpla prezență alături de mine îi amintea de o viață pe care nu și-o mai dorea.

După-amiază, când m-am întors acasă, casa părea goală. Nu era tăcerea aceea obișnuită, plină de sunetele vieții. Era o tăcere grea, ca o aripă de fluture ce cade la pământ, sfâșiată de vânt. Mama plecase, lăsându-mi doar un bilet scurt, plin de cuvinte neutre, care nu reușeau să umple golul pe care l-a lăsat în urma ei. Nicio explicație clară, doar un adio fără sunet, asemeni unui fluture care dispare în zare fără a privi înapoi.

Am ieșit în curte și m-am așezat pe trepte, în timp ce soarele își pierdea încet puterea și umbrele serii începeau să se alungească. Și atunci i-am văzut. Un roi de fluturi colorați zburau în jurul florilor din grădină, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am simțit un nod în

gât. Prezența lor mă irita într-un fel pe care nu îl puteam explica. Mi se păreau indiferenți, atât de efemeri și lipsiți de legături durabile. Erau mereu în mișcare, mereu în căutarea altui loc unde să-și așeze aripile fragile.

Mama fusese la fel - mereu în mișcare, mereu căutând ceva ce eu nu puteam să-i ofer. O legătură de sânge care trebuia să ne apropie, dar nu făcuse decât să ne îndepărteze. Poate că, asemenea unui fluture, avea nevoie de libertate mai mult decât de stabilitate. Întotdeauna fusese visătoare, cu ochii pierduți dincolo de orizont, ca și cum lumea noastră era prea mică pentru dorințele ei. Mi-o amintesc în copilărie, cum ne plimbam prin grădinile cu flori și ea îmi povestea despre fluturi. Îmi spunea că fluturii nu aparțin niciodată unui singur loc. „Sunt călători ai vântului,” spunea ea, „mereu în căutarea unei noi destinații, fără să se oprească prea mult într-un loc.”

Poate că și ea era un astfel de călător, rătăcind printre propriile gânduri, fără să găsească un loc unde să se simtă cu adevărat acasă. În acea zi, fluturii din curte păreau să danseze deasupra florilor, purtând cu ei o tăcere ciudată, de parcă știau ceva ce eu încă nu înțelegem. M-am întrebat de multe ori dacă mama s-a simțit vreodată cu adevărat liberă. O libertate pe care poate doar distanța o putea aduce, chiar dacă asta însemna să lase în urmă tot ce construiseră până atunci. Inclusiv pe mine.

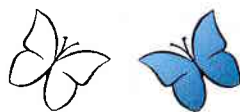
O parte din mine a început să o înțeleagă mai târziu, după ce zilele fără ea au devenit săptămâni, iar săptămânile, luni. Într-un fel, am învățat să o accept așa cum era - un fluture cu aripile colorate de dorințele ei proprii, care nu putea fi prins sau îmblânzit de nimeni, nici măcar de mine, copilul ei. În fiecare dimineață, când mă trezesc, privesc pe fereastră și mă

întreb unde se află ea acum. Dacă e fericită. Dacă zboară în locuri pe care nu le-a descoperit încă sau dacă, asemenea unui fluture rătăcit, încă mai caută acel loc pe care nu l-a găsit niciodată.

Și poate că niciodată nu voi ști răspunsul. Tot ce îmi rămâne sunt amintirile, ca aripile frânte pe care fluturii le lasă în urmă după ce pleacă. Amintirile noastre sunt asemenea acelor aripi delicate: frumoase, dar fragile, capabile să se destrame la cea mai mică atingere a timpului. Mă gândesc deseori că poate legătura noastră nu a fost făcută să dureze. Poate că eu am fost doar o floare într-o grădină prea mare pentru ea. Iar acum, când s-a desprins de mine, tot ce pot face este să privesc fluturii și să mă întreb dacă vreodată se va întoarce.

Dar, la fel ca fluturii, și mama pare să fi găsit o cale să evadeze din tot ceea ce o ținea

în loc. Iar eu rămân aici, cu întrebările și tăcerea, în timp ce fluturii continuă să zboare, nepăsători, în căutarea altor locuri unde să-și odihnească aripile pentru o clipă.

CAPITOLUL 2

Dar am crescut. Am crescut și deodată săptămânile au trecut, am început să mă obișnuiesc cu absența ei. La început, casa părea un labirint gol, plin de ecouri ale unui trecut care nu mai avea să revină. Fiecare colț îmi amintea de ea, de prezența ei tăcută, dar intensă, ca o umbră care nu mă lăsa să respir în liniște. Dar, treptat, acel gol a devenit parte din mine, la fel cum o rană veche devine parte din pielea ta, fără să mai doară la fiecare atingere.

Îmi găsisem un fel de refugiu în acea rutină a singurătății. Făceam ce trebuia să fac, fără să mai aștept răspunsuri. Însă fluturii nu dispăruseră. În fiecare dimineață, când mă trezeam, îi vedeam cum dansează prin grădină, ca și cum universul lor rămăsese neschimbat, indi-